

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2015r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Piotr Prusinowski (spr.)

Sędziowie: SA Maria Jolanta Kazberuk

SA Barbara Orechwa-Zawadzka

Protokolant: Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 marca 2015 r. w B.

sprawy z odwołania K. K. (1) (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o ustalenie niepodlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 10 czerwca 2014 r. sygn. akt IV U 333/13

I. uchyla zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 11 grudnia 2012r. i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania bezpośrednio temu organowi,

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na rzecz K. K. (1) kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

UZASADNIENIE

Organ rentowy decyzją z dnia 11 grudnia 2012 r. stwierdził, że K. K. (1) jako osoba prowadząca działalność pozarolniczą podlegał obowiązkowo w Polsce ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu od dnia 1 października 2009 r.

Wnioskodawcy odwołał się od decyzji, domagając się jej uchylenia i ustalenia podlegania ustawodawstwu brytyjskiemu. Powołał się na rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE z 30 kwietnia 2004 r. nr L 166/1). W tym kontekście wskazał, że w spornym okresie był zatrudniony jako pracownik najemny w Wielkiej Brytanii.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 10 czerwca 2014 r. zmienił zaskarżaną decyzję i ustalił, że odwołujący od dnia 1 października 2009 r. podlegał w zakresie ubezpieczeń społecznych ustawodawstwu brytyjskiemu.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że ubezpieczony od roku 2004 prowadził na terytorium Polski pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwą (...). Z tego tytułu odprowadzał składki na ubezpieczenie społeczne. W dniu 1 października 2009 r. zawarł umowę o pracę z firmą (...) Ltd i pracował w tej firmie do dnia 30 kwietnia 2010 r. Praca polegała na konsultingu, doradztwie biznesowym, szukaniu oszczędności i kosztów dla firm oraz tworzeniu niestandardowych planów biznesowych. Pracodawca dokonał zgłoszenia do ubezpieczenia w Wielkiej Brytanii. Następnie od dnia 1 maja 2010 r. do dnia 31 października 2011 r. wnioskodawca zawarł umowę o pracę z (...) Ltd na stanowisku marketing adviser. Kolejne zatrudnienie dotyczyło okresu od dnia 1 listopada 2011 r. do dnia 30 czerwca 2012 r. w (...) Ltd z siedzibom w L.. W dniu 8 października 2009 r. odwołujący się złożył w organie rentowym wniosek o ustalenie ustawodawstwa właściwego w zakresie ubezpieczeń społecznych. W odpowiedzi z dnia 28 października 2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że wnioskodawca będzie podlegał ustawodawstwu Wielkiej Brytanii w zakresie ubezpieczenia społecznego. Zastrzegł jednak, że dokument E 101 stanowi dowód podlegania ustawodawstwu innego państwa w zakresie ubezpieczeń społecznych. Pismem z dnia 8 maja 2012 r. organ rentowy zwrócił się do brytyjskiego urzędu skarbowego o przekazanie informacji, czy wnioskodawca podlega ustawodawstwu Wielkiej Brytanii jako pracownik najemny. W odpowiedzi potwierdzono, że K. K. był zgłoszony do ubezpieczenia społecznego u wymienionych pracodawców. Odwołujący nie złożył dokumentu E 101.

Kierując się tak ustalonym stanem faktycznym, Sąd Okręgowy odwołał się do rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE z 30 kwietnia 2004 r. nr L 166/1) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.U.E.L.2009.284.1). Przywołał art. 13 ust 3 i art. 1 lit. a rozporządzenia nr 883/2004. W ocenie Sądu pierwszej instancji, wnioskodawca jako osoba prowadząca działalność gospodarczą na terytorium Polski i świadcząca równolegle pracę najemną w Wielkiej Brytanii podlega w zakresie zabezpieczenia społecznego ustawodawstwu Wielkiej Brytanii. W razie zbiegu wskazanych tytułów ubezpieczenia pierwszeństwo i decydujące znaczenie prawo europejskie przypisuje pracy najemnej. Sąd podkreślił, że istnienie tytułu ubezpieczenia społecznego za granicą wyklucza dokonanie ustaleń przeciwko dowodowi ubezpieczenia w innym państwie.

Sąd pierwszej instancji sumując rozważania wskazał, że wobec możliwości zmienienia zaskarżonej decyzji w całości lub w części i orzeczenia o istocie sprawy, oraz braku uprawnień do uchylenia decyzji organu rentowego, zmienił przedmiotową decyzję i ustalił, że odwołujący od dnia 1 października 2009 r. podlega w zakresie ubezpieczeń społecznych ustawodawstwu brytyjskiemu.

Apelację wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie w całości, zarzucając mu:

- naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 477¹⁰ § 1 i § 2 k.p.c. poprzez wykroczenie w sentencji wyroku poza granice zaskarżonej decyzji polegające na stwierdzeniu, iż odwołujący od dnia 01.10.2009r. podlegał w zakresie ubezpieczeń społecznych ustawodawstwu brytyjskiemu, w przypadku gdy zaskarżona decyzja stwierdzała podleganie wnioskodawcy od dnia 01.10.2009r. obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, natomiast nie stwierdzała o nie podleganiu ustawodawstwu brytyjskiemu, co skutkuje stwierdzeniem nieważności postępowania prowadzonego przed Sądem I instancji,

- naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 477¹¹ § 2 k.p.c. w związku z art. 379 pkt 5 k.p.c. poprzez nie wezwanie do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego brytyjskich pracodawców wnioskodawcy tj. (...) Ltd, (...) Ltd. B-C.

- naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nieprawidłową ocenę materiału dowodowego polegającą na pominięciu dowodów znajdujących się w aktach składkowych tj. tłumaczenia pisma właściwej instytucji

brytyjskiej H. R. & C. ((...)) z dnia 19.07.2012r. (k/s-89-94) stwierdzającego, iż pracodawcy wnioskodawcy to tzw. „firmy skrzynki”, które nie posiadają żadnych dowodów prowadzenia działalności gospodarczej,

- naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nieprawidłową ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającą na pominięciu okoliczności, że wnioskodawca nie złożył dokumentu (...) wystawione przez właściwą instytucję w Wielkiej Brytanii oraz okoliczności dotyczącej braku złożenia w terminie dwóch miesięcy zastrzeżeń przez właściwą instytucję brytyjską do zaskarżonej decyzji (rozprawa z dnia 10.06.2014r.), która tym samym stała się ostateczna,

- naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę stanu faktycznego, polegającą na błędnym uznaniu, że nadanie odwołującemu brytyjskiego numeru ubezpieczenia NIN przesądza o podleganiu wnioskodawcy ubezpieczeniu brytyjskiemu,

- naruszenie prawa materialnego tj. art. 14c lit. a rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14.06.1971r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego w stosunku do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz. Urz. WE L 149 z 05.07.1971r., s. 2 i nast. ze zm.) obowiązującego do dnia 30.04.2010r. oraz art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z 29 kwietnia 2004 (Dz. Urz. UE L 166 poz. 1, ze zm.) w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego obowiązującego od dnia 01.05.2010r. oraz art. 16 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z 16 września 2009r. (Dz. Urz. UE L 284 poz. 1), dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 , poprzez zmianę zaskarżonej decyzji i uznanie, iż odwołujący od dnia 01.10.2009r. podlegał ustawodawstwu brytyjskiemu.

Kierując się przedstawionymi zarzutami organ rentowy domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, ewentualnie jego zmiany i oddalenia odwołania.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja jest zasadna, jednak z innych powodów. Punktem wyjścia do dalszych rozważań musi być spostrzeżenie, że organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję na podstawie art. 83 ust 1, art. 38, art. 6 ust 1 pkt 5 i art. 12 ust 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Jej przedmiotem było ustalenie (stwierdzenie), że wnioskodawca jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym. Oznacza to, że organ rentowy nie rozstrzygał w przedmiocie określenia właściwego ustawodawstwa, według reguł określonych w art. 16 ust 2 lub 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.U.E.L.2009.284.1) w związku z art. 13 ust 3 rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE z 30 kwietnia 2004 r. nr L 166/1). Czym innym jest bowiem stwierdzenie podlegania ubezpieczeniu społecznemu w oparciu o przepisy prawa krajowego, a czym innym rozstrzygnięcie dokonane w ramach procedury koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. W pierwszym przypadku przesądzeniu podlega kwestia podlegania ubezpieczeniu społecznego, w drugim, wskazuje się jedynie na ustawodawstwo właściwe, stosowanie do art. 13 ust 3 rozporządzenia nr 883/2004.

Kwalifikacji powyższej nie zmienia fakt, że w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji nawiązano do art. 13 ust 3 rozporządzenia 883/2004 (pomijając jednocześnie rozporządzenie wykonawcze nr 987/2009), oceniając przy tym ważność (skuteczność) umów o pracę zawartych i obowiązujących na terenie Wielkiej Brytanii. Z pozycji kontrolnej sądu ubezpieczeń społecznych znaczenie ma zakreślony w decyzji przedmiot, który został rozstrzygnięty. Nie jest dopuszczalne konwalidowanie nieprawidłowych decyzji i na potrzeby procesu twierdzenie, że ich przedmiotem nie jest ustalenie podlegania ubezpieczeniu społecznemu, ale określenie ustawodawstwa właściwego. Konstatacja ta ma znaczenie, gdy uwzględni się działania podjęte przez organ rentowy miały miejsce po ponad roku od dnia wydania decyzji. Z pisma z dnia 15 stycznia 2014 r. adresowanego do brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej wynika, że organ rentowy decyzję z dnia 11 grudnia 2012 r. traktuje jako rozstrzygnięcie „o ustaleniu polskiego

ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego”. Rzecz jednak w tym, że treść wspomnianej decyzji nie jest adekwatna do stanowiska zawartego w tym piśmie. Oznacza to, że zaskarżona decyzja nie może być traktowana jako rozstrzygnięcie tymczasowe, dotyczące określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa – na podstawie art. 16 ust 2 rozporządzenia nr 987/2009. Nie bez znaczenia jest również, że przed wydaniem przedmiotowej decyzji, Zakład Ubezpieczeń Społecznych nawiązał kontakt ze swoim odpowiednikiem w Zjednoczonym Królestwie. Znaczący to tyle, że dyskusyjne jest od tego momentu realizowanie trybu przewidzianego dla wstępnego ustalenia ustawodawstwa. Jak się wydaje w grę może wchodzić inne rozwiązanie (wyrok SA w Białymstoku z dnia 3 września 2014 r., III AUa 2050/14, Lex nr 1506645). Trzeba odwołać się do art. 16 ust 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.U.E.L.2009.284.1), zgodnie z którym w przypadku, gdy z uwagi na brak pewności co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa niezbędne jest nawiązanie kontaktów przez instytucje lub władze dwóch lub więcej państw członkowskich, na wniosek jednej lub więcej instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich lub na wniosek samych właściwych władz, ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego jest określone na mocy wspólnego porozumienia, z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego. W przypadku rozbieżności opinii między zainteresowanymi instytucjami lub właściwymi władzami podmioty te starają się dojść do porozumienia zgodnie z warunkami ustalonymi powyżej, a zastosowanie ma art. 6 rozporządzenia wykonawczego. Nie ma jednocześnie wątpliwości, że określenie właściwego ustawodawstwa polskiego powinno nastąpić w drodze decyzji, od której wnioskodawcy będzie przysługiwać odwołanie do Sądu.

Wracając do sedna rozważań, zachodzi konieczność uznania, że w sytuacji, gdy ubezpieczony informuje o podjęciu pracy najemnej w innym kraju unijnym, organ rentowy traci możliwość wydawania na podstawie prawa krajowego decyzji określających podleganie ubezpieczeniu społecznemu z racji prowadzenia działalności pozarolniczej. Konieczne jest w pierwszym rzędzie wyłonienie ustawodawstwa właściwego, przy czym jest to możliwe wyłącznie według procedury określonej w rozporządzeniu nr 987/2009 – wyrok SN z dnia 6 czerwca 2013 r., II UK 333/12, OSNP 2014, nr 3, poz. 47, wyrok SN z dnia 11 września 2014 r., II UK 587/13, LEX nr 1545145).

Kwestię ustalenia ustawodawstwa tymczasowego została przewidziana w dwóch wypadkach, w tym w razie jednoczesnego wykonywania pracy bądź prowadzenia działalności na terytorium więcej niż jednego państwa członkowskiego (art. 16 rozporządzenia 987/2009). Rola Zakładu Ubezpieczeń Społecznych sprowadza się wyłącznie do wydania decyzji ustalającej lub odmawiającej ustalenia, że właściwe jest ustawodawstwo państwa tej instytucji. W przedmiotowej sprawie nie doszło do wydania tego rodzaju decyzji. Zastrzec przy tym należy, że organ rentowy ani Sąd nie ma uprawnień do ustalania, że osoba podlega ustawodawstwu państwa drugiego (w tym zakresie zaskarżony wyrok jest wadliwy). Uwzględniając, że zasadą jest podleganie ubezpieczeniu tylko w jednym państwie członkowskim, może się zdarzyć, że organ rentowy ma wątpliwości co do podlegania przez daną osobę ustawodawstwu swojemu albo innego państwa. W celu uniknięcia sytuacji wykluczenia ubezpieczonego z obu konkurencyjnych ubezpieczeń albo objęcia go ubezpieczeniem w obu państwach, zachodzi potrzeba uruchomienia procedury uregulowanej w art. 16 rozporządzenia nr 987/2009. Wątpliwości dotyczących ustalenia ustawodawstwa właściwego Zakład Ubezpieczeń Społecznych (zakładając, że jest instytucją miejsca zamieszkania wnioskodawcy) nie może samodzielnie rozstrzygać, lecz musi dostosować się do trybu rozwiązywania sporów, co do ustalenia ustawodawstwa właściwego wskazanego w szczególności w art. 6, 15 oraz 16 rozporządzenia nr 987/2009, które nakazują zwrócić się - w przypadku istnienia wątpliwości bądź rozbieżności - do instytucji innego państwa członkowskiego. Instytucje niezwłocznie dostarczają lub wymieniają między sobą wszystkie dane niezbędne dla ustanowienia i określenia praw i obowiązków osób, do których ma zastosowanie rozporządzenie podstawowe. Przekazywanie tych danych odbywa się bezpośrednio pomiędzy samymi instytucjami lub za pośrednictwem instytucji łącznikowych. Zastosowanie ma również decyzja Nr (...) Komisji Administracyjnej w sprawie ustanowienia procedury dialogu i koncyliacji w zakresie ważności dokumentów, określenia ustawodawstwa właściwego oraz udzielania świadczeń na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 (Dz.U.U.E.C 106 z 24 kwietnia 2010 r.) – zob. wyrok SN z dnia 11 września 2014 r., II UK 587/13, LEX nr 1545145. Dopiero po przeprowadzeniu takiej procedury organ miejsca zamieszkania ubezpieczonego

jest władny wydać wiążącą decyzję, a ubezpieczony ma prawo ją zwalczać według rygorów przewidzianych w danym kraju unijnym. Dlatego, bez prawidłowego przeprowadzenia wymienionej procedury, bezprzedmiotowe jest rozważanie, czy wnioskodawca podlega, czy też nie podlega polskiemu ubezpieczeniu społecznemu.

Uwzględniając, że przedmiot zaskarżonej decyzji nie koresponduje z przedstawionym rygorem postępowania, zrozumiałe staje się, że nie może ona nadal funkcjonować w obrocie prawnym. Dlatego zgodnie z przepisem art. 477^{14a} k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

Przedstawiony pryzmat sprawia, że zarzuty zawarte w apelacji są ostatecznie chybione. Racje ma organ rentowy, że Sąd pierwszej instancji przy braku poszanowania dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. pominął szereg okoliczności faktycznych. Z uwagi jednak na pierwotną wadliwość zaskarżonej decyzji, uchybienia te nie mają znaczenia. Wynika to również z tego, że rolą organu rentowego, a w konsekwencji sądu, nie jest ocena skuteczności zatrudnienia pracowniczego realizowanego w innym kraju unijnym. W tym kontekście nie ma także znaczenia, że wnioskodawca nie złożył dokumentu E 101. Kwestia nieudolnego sanowania pominięcia procedury wskazanej w rozporządzeniu nr 987/2009 została omówiona wcześniej. W konsekwencji nieuwzględnienie przez Sąd pierwszej instancji wysłania przez ZUS pisma z dnia 15 stycznia 2014 r. nie ma doniosłości.

Z pozostałych zarzutów dotyczących prawa procesowego jeden zasługuje na uwzględnienie, drugi zaś jest chybiony. Sąd pierwszej instancji w zaskarżonym wyroku ustalił, że „odwołujący od dnia 1 października 2009 r. podlegał w zakresie ubezpieczeń społecznych ustawodawstwu brytyjskiemu”. Rozstrzygnięcie w tym kształcie wychodzi poza granice zakreślone przez zaskarżoną decyzję i to z dwóch przyczyn. Po pierwsze, organ rentowy nie określił ustawodawstwa właściwego dla wnioskodawcy, ale orzekł wyłącznie o podleganiu przez niego ubezpieczeniu społecznemu z racji prowadzonej działalności gospodarczej. Po drugie, wydanie decyzji zawierającej ustalenie pozytywne „podlega obowiązkowo ubezpieczeniom jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą” wyznaczało Sądowi pierwszej instancji dwa warianty – oddalenie odwołania albo zmianę decyzji przez stwierdzenie negatywne „nie podlega ubezpieczeniom”. Zapatrywanie to jest jasne, gdy uwzględni się, że kształt postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych warunkowany jest dwiema funkcjami – kontrolną i rozpoznawczą. Pierwsza funkcja została ograniczona jedynie do materialnoprawnej oceny legalności decyzji administracyjnej. Druga została zdeterminowana przedmiotem i zakresem decyzji organu rentowego. W rezultacie postępowanie sądowe względem postępowania administracyjnego jest z jednej strony jego kontynuacją, zaś z drugiej nie można pominąć jego odrębności. Funkcja rozpoznawcza postępowania sądowego zawiera w sobie element odrębności i niezależności od wcześniejszego rozstrzygnięcia organu rentowego. Należy jednak zaakcentować, że odrębność ta nie może wychodzić poza ramy zakreślone przez organ rentowy. Zabieg taki pozostaje bowiem w opozycji do kontrolnego wymiaru postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Mimo przedstawionego wyводу, myli się jednak organ rentowy wskazując w środku odwoławczym, że doszło do uchybienia art. 477¹⁰ § 1 i § 2 k.p.c. Przepisy te nie są miarodajne dla określenia uprawnień kontrolnych sądu ubezpieczeń społecznych. Wynikają one bowiem z art. 477¹⁴ § 1 i § 2 k.p.c. Niewłaściwy jest również wniosek apelującego, zgodnie z którym na skutek wyjścia przez Sąd poza obszar decyzji doszło do nieważności postępowania. Tego rodzaju tezy nie mają żadnego oparcia w obowiązujących przepisach, a w szczególności w art. 379 k.p.c. Mimo tych usterek, ostatecznie racje ma organ rentowy, że doszło przed Sądem pierwszej instancji do wydania wyroku nie korespondującego z przedmiotem do którego odnosiła się decyzja organu rentowego. Z punktu widzenia art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. nie doszło zatem do orzeczenia o istocie sprawy.

W całości chybiony jest natomiast zarzut oparty na art. 477¹¹ § 2 k.p.c. w związku z art. 379 pkt 5 k.p.c. Można byłoby go rozważyć, gdyby organ rentowy wydał decyzję o ustaleniu ustawodawstwa właściwego na podstawie rozporządzeń nr 883/2004 i nr 987/14. (pogląd taki wyraził Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 7 października 2014 r., III AUa 203/14, LEX nr 1540810). Wówczas faktycznie można zastanawiać się, czy w myśl art. 477¹¹ § 2 zdanie pierwsze k.p.c., zainteresowanymi w sprawie nie są pracodawcy zagraniczni. W ocenie Sądu Apelacyjnego, w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę, pogląd ten jest dyskusyjny. Nie ma jednak wątpliwości, że pracodawcom

zagranicznym wnioskodawcy nie przysługują prawa strony w postępowaniu, którego przedmiotem jest podleganie ubezpieczeniom społecznym z racji prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Prawa i obowiązki im przynależne nie wynikają z tak określonego przedmiotu sporu.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia prawa materialnego nie ma wątpliwości, że Sąd pierwszej instancji naruszył wskazane w apelacji przepisy rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady. Nie miał uprawnień do rozstrzygnięcia o podleganiu przez wnioskodawcę prawu brytyjskiemu. Kwestia ta została wcześniej naświetlona.

Sumą wskazanych argumentów jest konieczność uchylecia zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji, celem przekazania sprawy Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych do ponownego rozpoznania (na podstawie art. 477^{14a} k.p.c.).

Ponieważ przyjęte przez tutejszy Sąd rozstrzygnięcie kończy postępowanie sądowe wywołane odwołaniem wnioskodawcy od decyzji ZUS z dnia 11 grudnia 2012 r., zaistniały też przesłanki do rozstrzygnięcia o kosztach procesu, stosownie do art. 108 § 1 k.p.c. Zważywszy więc na charakter przyjętego orzeczenia, wynikający przede wszystkim z przedwczesności zaskarżonej decyzji organu rentowego mającej swe źródło w istotnych i nie podlegających konwalidacji w postępowaniu sądowym uchybieniach proceduralnych w zakresie dotyczącym ustalania właściwego ustawodawstwa, w ocenie Sądu Apelacyjnego, ostatecznie uznać należało, iż pozwany ZUS na chwilę obecną uległ w sporze odwołującemu, co stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. skutkowało obciążeniem organu rentowego poniesionymi przez wnioskodawcę kosztami postępowania apelacyjnego na kwotę 120 zł (pkt II sentencji wyroku), zgodnie z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 461).